

Kodeks

postępowania dla prokuratorów koronnych

Październik 2018

Spis treści

Wprowadzenie	2
Zasady ogólne.....	3
Decyzja o ściganiu sprawcy.....	5
Zastosowanie testu pełnego.....	7
Zastosowanie testu progowego	12
Zakres zarzutów.....	14
Rozstrzygnięcia pozasądowe	15
Wybór miejsca sądu	16
Przyjęcie przyznania się sprawcy do zarzutów	17
Ponowne rozważenie decyzji o ściganiu.....	18

Wprowadzenie

1.1. Kodeks postępowania dla prokuratorów koronnych (Code for Crown Prosecutors), zwany dalej kodeksem (Code) jest wydawany przez Dyrektora Urzędu Oskarżyciela Publicznego (Director of Public Prosecutions, DPP) zgodnie z art. 10 ustawy z 1985 r. o ściganiu czynów karalnych. Niniejszy tekst jest wydaniem ósmym kodeksu i zastępuje wszelkie wersje wcześniejsze.

1.2. Dyrektor DPP przewodzi Koronnej Służbie Prokuratorskiej (Crown Prosecution Service, CPS), która jest główną służbą oskarżeń publicznych w Anglii i Walii. Dyrektor DPP działa niezależnie, pod nadzorem Prokuratora Generalnego (Attorney General), który odpowiada przed parlamentem za prace wykonane na rzecz prokuratury CPS.

1.3. Kodeks podaje prokuratorom wytyczne w sprawie ogólnych zasad, które mają zastosowanie przy podejmowaniu decyzji o ściganiu. Kodeks wydawany jest głównie dla prokuratorów CPS, ale inni oskarżyciele stosują się do jego zasad albo w drodze konwencji albo ponieważ wymaga tego od nich prawo.

1.4. W niniejszym kodeksie wyrażenie:

- “podejrzany” używane jest na określenie osoby, która jest przedmiotem oficjalnych czynności dochodzeniowych w sprawach karnych;
- “oskarżony” używane jest na określenie osoby, której postawiono zarzuty lub którą wezwano do sądu;
- “sprawca czynu” używane jest na określenie osoby, która przyznała się do winy za popełnienie przestępstwa lub którą uznano za winną wyrokiem sądu.
- “ofiara” używane jest na określenie osoby przeciwko której dopuszczono się przestępstwa lub pokrzywdzonego w sprawie, która jest przedmiotem rozważania lub ścigania ze strony CPS.

Zasady ogólne

- 2.1. Niezawisłość prokuratora jest centralną kwestią systemu wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych działającego w demokratycznym społeczeństwie. Prokuratorzy są niezależni od innych osób czy agencji, które nie są częścią procesu podejmowania decyzji przez prokuraturę. Prokuratorzy są również niezależni od policji i innych organów dochodzeniowo-śledczych. W celu wykonywania swoich obowiązków służbowych, prokuratorzy muszą być wolni od ingerencji ze strony policji i nie mogą być narażeni na niewłaściwą czy nadmierną presję lub wpływ z każdego innego źródła.
- 2.2. Rolą prokuratury nie jest decydowanie, czy osoba jest winna popełnienia czynu karalnego, jej zadaniem jest dokonanie oceny, czy jest właściwym postawienie zarzutów, które rozpatruje sąd karny. W każdym przypadku ocena CPS nie jest żadnym względem ustaleniem czy domniemaniem winy czy przestępczego zachowania. Ustalenie winy może być przeprowadzone wyłącznie przez sąd.
- 2.3. W podobny sposób, decyzja od odstąpieniu od wniesienia zarzutów karnych niekoniecznie oznacza, że osoba nie była ofiarą przestępstwa. Nie jest rolą prokuratury CPS dokonywanie ustaleń tego typu.
- 2.4. Decyzja odnośnie ścigania lub zalecenia rozstrzygnięcia pozasądowego jest poważnym krokiem, który wpływa na podejrzanych, ofiary, świadków i ogół społeczeństwa i musi być podejmowana z najwyższą starannością.
- 2.5. Obowiązkiem prokuratora jest upewnienie się, że podlega ściganiu właściwa osoba za właściwe czyny karne oraz że, w przypadkach, gdzie to możliwe, sprawcy czynów ponoszą za nie konsekwencje. Decyzje, które podejmowane są sprawiedliwie, niezawisłe i integralnie pomagają zapewnić sprawiedliwość dla ofiar, świadków, podejrzanych, oskarżonych i ogółu społeczeństwa. Prokuratorzy muszą zapewnić, że zastosowano odpowiednio prawo, że istotne dowody są przedstawione w sądzie i że dochowano obowiązku ujawnienia wszystkich okoliczności sprawy.
- 2.6. Chociaż każdą sprawę należy rozważać indywidualnie co do jej własnych faktów i okoliczności, istnieją zasady ogólne, które obowiązują w każdej sprawie.
- 2.7. Podczas podejmowania decyzji, prokuratorzy muszą być sprawiedliwi i obiektywni. Nie wolno im dopuścić do sytuacji, gdzie poglądy osobiste na temat pochodzenia etnicznego czy narodowego, płci, niepełnosprawności, wieku, przekonań religijnych i wiary, orientacji seksualnej czy tożsamości płciowej podejrzanego, oskarżonego, ofiary czy świadka, wpływałyby na ich decyzje. Również nie wolno im na motywacje z uwagi na względy polityczne. Prokuratorzy muszą zawsze działać w interesie sprawiedliwości, a nie wyłącznie w celu uzyskania skazania.
- 2.8. Prokuratorzy muszą przyjąć bezstronne podejście do każdej sprawy i mają obowiązek ochrony praw podejrzanych i oskarżonych, jednocześnie zapewniając najlepszą z możliwych usługę dla ofiar.
- 2.9. Prokuratura CPS jest organem publicznym do celów bieżącego właściwego prawodawstwa działającego na zasadzie równości. Prokuratorzy obowiązują zasady określone w tym prawodawstwie.
- 2.10. Prokuratorzy muszą stosować zasady Europejskiej konwencji praw człowieka (European Convention on Human Rights) zgodnie z ustawą z 1998 r. o prawach człowieka (Human Rights Act 1998), na każdym etapie sprawy. Muszą dostosować się do wytycznych podanych przez Prokuratora Generalnego (Attorney General) oraz

do zasad i wskazówek prokuratury CPS wydanych w imieniu Dyrektora DPP, chyba, że ustalone zostaną wyjątkowe okoliczności. Wskazówki CPS zawierają dodatkowe czynniki dowodowe i interesu publicznego odnośnie konkretnych przestępstw i są dostępne do wglądu na stronie internetowej prokuratury CPS. Prokuratorzy muszą również dostosować się do zasad prowadzenia postępowania karnego (Criminal Procedure Rules) i praktycznych instrukcji w sprawach karnych (Criminal Practice Directions) oraz brać pod rozwagę wytyczne rady ds. orzecznictwa (Sentencing Council Guidelines) oraz obowiązki wynikające z konwencji międzynarodowych.

2.11. Prokuratura CPS ściga sprawy w imieniu niektórych z departamentów rządowych. W takich przypadkach, prokuratorzy powinni mieć wzgląd na wszelkie istotne procedury wykonawcze tych departamentów.

2.12. Niektóre przestępstwa mogą być ścigane przez albo prokuratorów CPS lub innych oskarżycieli w Anglii i Walii. Podczas podejmowania decyzji w takich sprawach, prokuratorzy CPS mogą, w przypadkach, gdzie uważają to za stosowne, mieć wzgląd na wszelkie istotne procedury wykonawcze lub w sprawie ścigania lub kodeksy postępowania pozostałych prokuratorów.

2.13. W przypadkach, gdzie prawo Anglii i Walii różni się prokuratorzy muszą stosować kodeks i mieć wzgląd na wszelkie istotne procedury, wskazówki i standardy dotyczące stawiania zarzutu.

Decyzja o ściganiu sprawcy

3.1. W bardziej poważnych czy złożonych przypadkach, prokuratorzy decydują, czy osobie powinno się postawić zarzut popełnienia przestępstwa, a jeśli tak, to o jakie przestępstwo. Prokuratorzy mogą również doradzać lub zatwierdzać rozstrzygnięcia pozasądowe jako alternatywę do ścigania. Muszą podejmować decyzje zgodnie z niniejszym kodeksem, wytycznymi Urzędu DPP co do stawiania zarzutów lub wszelkich innych wytycznych lub procedur prawnych. Policja stosuje te same zasady podczas podejmowania decyzji czy wszczynać postępowanie karne przeciwko osobie w przypadkach, za które są odpowiedzialni.

3.2. Policja i inni śledczy są odpowiedzialni za zasięganie informacji i dochodzenie w sprawach rzekomych przestępstw i za podejmowanie decyzji, w jaki sposób mogą korzystać ze swoich zasobów. Obejmuje to decyzje o rozpoczęciu lub kontynuowaniu dochodzenia i o zakresie tego dochodzenia. Prokuratorzy winni doradzać policji i innym śledczym co do możliwych uzasadnionych linii prowadzonego dochodzenia, wymagań dowodowych, procedur przed postawieniem zarzutów, zarządzaniem materiałem dowodowym i jego ujawnianiu i innych strategii dochodzeniowo-śledczych. Może to obejmować decyzje do sprecyzowania lub zawężenia zakresu postępowania karnego czy liczby podejrzanych objętych czynnościami dochodzeniowo-śledczymi. Porady tego typu pomagają policji i innym śledczym przy doprowadzeniu dochodzenia do końca w rozsądnym terminie i do stworzenia najbardziej skutecznej linii oskarżenia.

3.3. Prokuratorzy nie mogą zarządzać policją czy innymi śledczymi. Jednakże, prokuratorzy muszą mieć na względzie wpływ jaki może mieć zaniechanie doradzanego uzasadnionego kierunku dochodzenia lub wzgląd na dostosowanie się do prośby o udzielenie informacji podczas podejmowania decyzji o tym, czy wniosek o zastosowanie testu pełnego winien być odroczoney albo czy w ogóle test ten może być zaspokojony.

3.4. Prokuratorzy powinni zidentyfikować i tam, gdzie to możliwe, ubiegać się o skorygowanie braków dowodowych ale, z zastrzeżeniem testu progowego (zobacz część 5), powinni szybko wstrzymać sprawy, które nie spełniają etapu dowodowego testu pełnego (zobacz część 4) i które nie można wzmocnić dalszym dochodzeniem, albo gdzie wyraźnie nie leży to w interesie publicznym, aby ścigać sprawę (zobacz część 4). Chociaż prokuratorzy przede wszystkim rozważają dowody i informacje przekazane im przez policję i innych śledczych, podejrzany lub osoby działające w jego imieniu mogą również przekazywać prokuratorowi dowody lub informacje przed lub po postawieniu zarzutu w celu udzielenia pomocy przy podejmowaniu decyzji przez prokuratora. We właściwych przypadkach, prokurator może prosić podejrzanego lub jego przedstawiciela, aby to uczynić.

3.5. Prokuratorzy nie powinni rozpoczynać lub kontynuować ścigania, gdzie w ich mniemaniu jest bardzo prawdopodobne, że sąd zdecyduje, że ściganie jest nadużyciem władzy i wstrzyma postępowanie.

3.6. Prokuratorzy przeprowadzają rewizję każdej sprawy, która otrzymują z policji lub innych śledczych. Rewizja jest procesem ciągłym i prokuratorzy muszą brać pod uwagę zmianę okoliczności, która ma miejsce w miarę rozwoju sprawy. Obejmuje to, co jest wiadome w sprawie obrony, wszelkie dodatkowe uzasadnione kierunki dochodzenia, które należy zbadać, przyjęcie niewykorzystanego materiału, który może osłabić linię prokuratury lub pomóc obronie, w takim zakresie, że należy zarzuty zmienić lub uchylić lub ściganie nie powinno być kontynuowane. Jeżeli sprawą ma być wstrzymana, należy z uwagą wybrać sposób jej zakończenia, ponieważ może to wpłynąć na stanowisko ofiary w zgodzie z programem prawa ofiar

do rewizji (Victims' Right to Review scheme). Tam, gdzie to możliwe, prokuratorzy winni konsultować się ze śledczym podczas rozważania nad zmianą zarzutów lub wstrzymaniu prowadzenia sprawy. Prokuratorzy i śledczy ściśle współpracują, ale decyzja o tym, czy należy sprawę prowadzić, czy też nie, spoczywa na barkach prokuratury CPS.

3.7. Parlament zdecydował, że ograniczona liczba przestępstw powinna wyłącznie trafiać do sądów za zgodą Dyrektora DPP. Nazywają się one sprawami za zgodą. w takich przypadkach Urząd DPP, lub prokurator działający w jego imieniu, stosuje kodeks podczas podejmowania decyzji o tym, czy wydać zgodę na ścignie.

3.8. W niektórych przypadkach niektórych przestępstw mogą one być wnoszone do sądu wyłącznie za zgodą Prokuratora Generalnego. Prokuratorzy muszą stosować bieżące wskazówki podczas przekazywania takich spraw Prokuratorowi Generalnemu. Niektóre przestępstwa wymagają zgody Sekretarza Stanu zanim rozpocznie się proces ścigania. Prokuratorzy muszą w takich przypadkach uzyskać taką zgodę zanim postawiony zostanie zarzut i stosować wszelkie właściwe wskazówki. Dodatkowo, Prokurator Generalny będzie informowany o niektórych przypadkach jako części swojego nadzoru nad prokuraturą CPS i ponoszenia odpowiedzialności za swoje czyny przed Parlamentem.

Zastosowanie testu pełnego

4.1. Prokuratorzy muszą wyłącznie wszczynać lub kontynuować ściganie, w przypadkach, gdzie sprawa przeszła przez oba etapy zastosowania testu pełnego (Full Code Test). Wyjątkiem jest, kiedy można zastosować test progowy (Threshold Test) (zobacz część 5) .

4.2. Zastosowanie testu pełnego składa się z dwóch etapów: (i) etapu dowodowego; po którym następuje (ii) etap zaspokojenia interesu publicznego.

4.3. Test pełny powinno się stosować:

- a) kiedy prześlędzono wszystkie uzasadnione kierunki dochodzenia; lub
- b) przed zakończeniem dochodzenia, jeżeli prokuratura jest przekonana, że dalsze dowody w sprawie lub materiały mogą mieć prawdopodobnie nikłe szanse na zmianę zastosowania testu pełnego, czy to na korzyść, czy przeciwko ściganiu.

4.4. W większości przypadków prokuratorzy powinni tylko rozważyć czy ściganie leży w interesie publicznym po rozważeniu czy istnieje wystarczająca ilość dowodów do ścigania. Jednakże, pojawia się przypadki, gdzie jest to wyraźne, przed dokonaniem rewizji wszystkich dowodów, że interes publiczny nie wymaga ścigania. W takich przypadkach, prokuratorzy mogą zdecydować, czy należy sprawę zgłębiać dalej.

4.5. Prokuratorzy powinni podejmować takie decyzje jedynie w przypadkach, kiedy są przekonani, że ustalono z grubsza zasięg czynu przestępczego i że są w stanie przeprowadzić ocenę interesu publicznego w oparciu o pełne informacje. Jeżeli prokuratura nie ma wystarczających informacji do podjęcia takiej decyzji , należy kontynuować dochodzenie i decyzje powziętą później zgodnie z pełnym testem opisanym w niniejszej części.

Etap dowodowy

4.6. Prokuratorzy muszą nabrać przekonania, że istnieje wystarczająco dowodów, aby zapewnić realistyczną perspektywę skazania każdego podejrzanego za każde postawiony zarzut*. Muszą oni rozważyć, jaka może być linia obrony i w jakim stopniu jest prawdopodobne, że wpłynie ona na perspektywę skazania. Sprawy, która nie przejdzie etapu dowodowego, nie należy ścigać, bez różnicy jak poważna lub jak delikatna mogłaby być.

4.7. Ustalenie realistycznej perspektywy skazania opiera się o obiektywną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym wpływu obrony i wszelkich innych informacji, które podniósł podejrzany, albo na których będzie się on opierał. Może to oznaczać, że obiektywna, bezstronna i rozsądna ława sędziów przysięgłych lub ławników w Sądzie Pokoju lub sędzia rozpatrujący sprawę sam, odpowiednio pokierowani co do przepisów prawa i działający zgodnie z prawem, jest bardziej prawdopodobna niż nie, że skaże oskarżonego na podstawie zarzucanego czynu. Jest to inny test, niż ten, który musi zastosować sam sąd karny. Sąd może skazać wyłącznie, jeżeli jest pewien, że oskarżony jest winny.

4.8. Podczas podejmowania decyzji, czy istnieje wystarczająco dowodów co do ścigania, prokuratorzy winni zadać sobie następujące pytania:

Czy dowody mogą być użyte w sądzie?

Prokuratorzy powinni rozważyć, czy pojawia się jakakolwiek kwestia dopuszczalności pewnych dowodów. Czyniąc tak, prokuratorzy powinni ocenić:

- prawdopodobieństwo, że dowodów te nie będą dopuszczalne w sądzie; oraz
- wagę tych dowodów w związku z dowodami w całości.

Czy można się na tych dowodach oprzeć?

Prokuratorzy powinni rozważyć, czy istnieją jakieś względy do kwestionowania rzetelności dowodów, w tym ich prawidłowości i integralności.

Czy dowody są wiarygodne?

Prokuratorzy powinni rozważyć, czy istnieją jakieś powody, co do których można by poddawać w wątpliwość wiarygodność tych dowodów.

Czy istnieje jakiś inny materiał, który mógłby wpłynąć na wystarczalność dowodów?

Prokuratorzy muszą na tym etapie rozważyć i podczas całej sprawy, czy istnieje jakiś inny materiał, który mógłby wpłynąć na wystarczalność dowodów, w tym badany lub nie poddany badaniu materiał będący w posiadaniu policji, który można by uzyskać poprzez racjonalne kierunki dochodzenia.

Etap interesu publicznego

4.9. W każdym przypadku, czy istnieje wystarczająco materiału dowodowego, który usprawiedliwiłoby prowadzenie ścigania lub zaproponowanie rozstrzygnięcia pozasądowego, prokuratorzy muszą w dalszej kolejności rozstrzygnąć czy w interesie publicznym wymagane jest ściganie.

4.10. Nigdy nie było to zasadą, że ściganie będzie miało miejsce automatycznie po zaspokojeniu etapu dowodowego. Ściganie zazwyczaj ma miejsce, chyba, że prokurator jest przekonany, że czynniki interesu publicznego przeciwko ściganiu przeważają na tymi na ich korzyść. W niektórych przypadkach prokurator musi być przekonany, że interes publiczny można odpowiednio spełnić proponując sprawcy, aby sprawą zajęto się w drodze rozstrzygnięcia pozasądowego, raczej niż poprzez wszczęcia procedury karnej.

4.11. Podczas decydowania o interesie publicznym, prokuratorzy powinni rozważyć każde z pytań przedstawionych poniżej w ust. 14 a) do g) tak, aby zidentyfikować i określić istotne czynniki interesu publicznego skłaniające się za czy przeciwko ściganiu. Czynniki te, razem z wszelkimi czynnikami interesu publicznego przedstawionymi w odpowiednich wskazówkach czy procedurach wydanych przez Urząd DPP, powinny umożliwić prokuratorom sformułowanie ogólnej oceny interesu publicznego.

4.12. Tekst wyjaśniający poniżej każdego pytania w ust. 4.14 a) do g) podaje prokuratorom wskazówki, podczas zajmowania się każdym konkretnym pytaniem i ocenie czy identyfikuje ono czynniki interesu publicznego za lub przeciwko ściganiu. Zidentyfikowane pytania nie stanowią wyczerpującej listy, i nie wszystkie z pytań będą istotne w każdym przypadku. Waga, którą należy przypisać do każdego z tych

pytań i zidentyfikowane czynniki, również będą się zmieniać zgodnie z istotnymi cechami każdej sprawy.

4.13. Jest całkiem możliwe, że jeden czynnik interesu publicznego sam z siebie może przeciwważyć pewną liczbę innych czynników, które skłaniają się w przeciwnym kierunku. Chociaż mogą pojawić się czynniki interesu publicznego skłaniające się przeciwko ściganiu w poszczególnych przypadkach, prokuratorzy powinni rozważyć mimo wszystko czy ściganie nie powinno mieć miejsca i czy te czynniki nie powinno się przedłożyć w sądzie do rozważenia na czas wydawania wyroku.

4.14. Prokuratorzy powinni rozważyć każde z następujących pytań:

a) Jak poważne jest popełnione przestępstwo?

- im poważniejsze przestępstwo, tym bardziej prawdopodobne jest, że wymagane jest wszczęcie postępowania karnego.
- Podczas oceny powagi przestępstwa, prokuratorzy powinni zawrzeć w swoich rozważaniach winę podejrzanego i wyrządzoną szkodę, zadając sobie samymi pytaniami od b) do c).

b) Jaki jest poziom winy podejrzanego?

- Im wyższy poziom winy podejrzanego, tym bardziej prawdopodobne jest, że zachodzi konieczność ścigania.
- Winę prawdopodobnie można zidentyfikować poprzez:
 - i. poziom udziału podejrzanego;
 - ii. zakres w jakim przestępstwo było zaplanowane z góry czy z premedytacją;
 - iii. zakres, w jakim podejrzany odniósł korzyści z zachowania przestępczego;
 - iv. czy podejrzany ma wcześniejsze wyroki skazujące i/lub rozstrzygnięcia na drodze pozasądowej lub inne popełnienie przestępstwa w czasie zwolnienia z aresztu za poręczeniem lub w wyniku postanowienia sądowego;
 - v. czy popełnienie przestępstwa było lub czy jest prawdopodobne, że nadal będzie miało miejsce, powtórzy się czy zwiększy się;
 - vi. wiek i dojrzałość podejrzanego (zobacz ust. d poniżej)).
- Podejrzany ma prawdopodobnie o wiele mniejszy poziom winy w przypadkach, gdzie podejrzany został zmuszony, przymuszony czy wykorzystany, szczególnie jeżeli jest ofiarą przestępstwa, które jest połączone z jego zachowaniem przestępczym.
- Prokuratorzy powinni mieć wzgląd na to, czy podejrzany jest, lub w czasie przestępstwa był, pod wpływem znacznej choroby fizycznej lub psychicznej lub niepełnosprawności, ponieważ w niektórych okolicznościach może to oznaczać, że jest mniej prawdopodobne, że ściganie będzie wymagane. Aczkolwiek, prokuratorzy muszą również rozważyć jak poważnym był ten czyn, czy jest prawdopodobne, że podejrzany dopuści się recydywy, oraz potrzebę zapewnienia ochrony ogółu społeczeństwa oraz tym, którzy sprawują opiekę nad takimi ludźmi.

c) Jakie są okoliczności krzywdy wyrządzonej ofierze?

- Okoliczności ofiary są wysoce istotne. Im bardziej bezbronna sytuacja ofiary lub im większa postrzegana bezbronność ofiary, tym bardziej prawdopodobne, że wymagane będzie ściganie.
- Obejmuje to sytuacje, kiedy pomiędzy podejrzanym, a ofiarą istnieje pozycja zaufania lub autorytetu (władzy).
- Ściganie jest też bardziej prawdopodobne, jeśli przestępstwo zostało popełnione na osobie ofiary, która w tamtym czasie była osobą wykonującą obowiązki publiczne.
- Jest bardziej prawdopodobne, że wymagane jest ściganie w przypadkach, gdzie przestępstwo miało motyw w postaci wszelkich przejawów uprzedzenia przeciwko faktycznemu lub postrzeganemu pochodzeniu etnicznemu lub narodowemu ofiary, jej płci, niepełnosprawności, wieku, przekonaniu religijnemu i wyznaniu, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej; lub jeżeli podejrzany obrał sobie ofiarę za cel lub ją wykorzystywał lub demonstrował wobec ofiary wrogość, w oparciu o którąś z powyższych cech.
- Prokuratorzy muszą również rozważyć, czy ściganie może mieć prawdopodobnie niekorzystny wpływ na zdrowie fizyczne i psychiczne ofiary, zawsze mając na względzie powagę przestępstwa, dostępność środków specjalnych i możliwość ścigania bez udziału ofiary.
- Prokuratorzy powinni wziąć pod uwagę stanowisko wyrażone przez ofiarę co do wpływu przestępstwa. W odpowiednich przypadkach, może to również obejmować poglądy rodziny ofiary.
- Aczkolwiek, prokuratura CPS nie działa na rzecz ofiar lub ich rodzin w taki sam sposób jak radcy prawni działają w imieniu swoich klientów, a prokuratorzy muszą sformułować ogólny pogląd na temat interesu publicznego.

d) Jaki był wiek i dojrzałość podejrzanego w czasie przestępstwa?

- Wymiar sprawiedliwości w sprawach karnych traktuje dzieci i młodzież inaczej niż dorosłych i należy przypisać znaczną wagę do wieku podejrzanego, jeśli jest ono dzieckiem czy młodą osobą w wieku poniżej 18 lat.
- Najlepszy interes i dobro dziecka lub młodej osoby muszą być wzięte pod uwagę, w tym, czy ściganie będzie miało przeciwny wpływ na ich perspektywy na przyszłość, który jest dysproporcjonalny do powagi przestępstwa.
- Prokuratorzy muszą mieć wzgląd na główny cel wymiaru sprawiedliwości dla młodocianych, którym jest zapobieganie popełnianiu przestępstw przez dzieci i młodych ludzi. Prokuratorzy muszą mieć wzgląd na obowiązki wynikające z konwencji o prawach dziecka przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w 1989 r.
- Prokuratorzy powinni rozważyć dojrzałość podejrzanego, jak również ich wiek chronologiczny, ponieważ młodzi dorośli nadal dojrzewają w wieku dwudziestu paru lat.
- Jako punkt wyjściowy, im młodszy podejrzany, tym mniej prawdopodobne, że ściganie jest wymagane.

- Aczkolwiek, mogą pojawić się okoliczności, które oznaczają, że pomimo faktu, iż podejrzany ma mniej niż 18 lat lub nie wykazuje dojrzałości, ściganie leży w interesie publicznym. Dotyczy to przypadków, gdzie:
 - i. popełnione przestępstwo jest poważne;
 - ii. przeszłość podejrzanego sugeruje, że nie ma innych odpowiednich alternatyw oprócz wszczęcia ścigania; oraz
 - iii. brak przyjęcia oznacza, że rozstrzygnięcia pozasądowe, które mogłyby zająć się zachowaniem przestępczym, nie są dostępne.

e) Jaki jest wpływ na społeczności?

- im większy wpływ przestępstwa na społeczeństwo, tym bardziej prawdopodobne, że ściganie będzie wymagane.
- Rozpowszechnienie przestępstwa w danej społeczności może wyrządzać szczególną szkodę tej społeczności, zwiększając powagę przestępstwa.
- Społeczność nie jest ograniczona do społeczności definiowanej przez lokalizację, ale może odnosić się do grupy ludzi, którzy dzielą się wspólnie pewnymi cechami, doświadczeniami lub pochodzeniem, wliczając w to grupy zawodowe.
- Dowody wpływu na społeczność można uzyskać w postaci oświadczenia w sprawie wpływu na społeczność (Community Impact Statement).

f) Czy ściganie jest odpowiednią proporcjonalną?

- Podczas rozważania, czy ściganie jest proporcjonalne co do prawdopodobnego wyniku, istotnym może być, to, co następuje:
 - i. Koszt dla prokuratury i szerszego systemu wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, szczególnie w przypadkach, gdzie można go by uważać za nadmierny w porównaniu do prawdopodobnie wymierzonej kary. Prokuratorzy nie powinni decydować o interesie publicznym wyłącznie na podstawie tego jednego czynnika. Istotnym jest, aby wziąć pod uwagę te zidentyfikowane czynniki interesu publicznego na czas rozważania innych kwestii w ust. 4.14 a) do g), aczkolwiek koszty mogą być istotnym czynnikiem podczas przeprowadzania ogólnej oceny interesu publicznego.
 - ii. Sprawy powinny być ścigane zgodnie z zasadami skutecznego zarządzania sprawami. Na przykład, w sprawie dotyczącej wielu podejrzanych, ściganie może być ograniczone do głównych uczestników w celu uniknięcia nadmierne długiego i złożonego postępowania.

g) Czy źródła informacji wymagają ochrony?

- W przypadkach, gdzie immunitet interesu publicznego nie ma zastosowania, należy ze szczególną ostrożnością wszczynać ściganie, gdzie zaistniałaby być może potrzeba podania do publicznej wiadomości danych, co mogłoby zaszkodzić źródłom informacji, toczącym się dochodzeniom, relacjom międzynarodowym i bezpieczeństwu narodowemu. Istotnym jest, aby takie sprawy były trzymane pod ciągłą rewizją.

Zastosowanie testu progowego

5.1. w ograniczonych okolicznościach, gdzie nie zaspokojono warunków pełnego testu, może być zastosowany test progowy, aby postawić podejrzanemu zarzuty. Powaga lub okoliczności sprawy mogą usprawiedliwić podjęcie natychmiastowo decyzji o postawieniu zarzutu i muszą istnieć znaczne podstawy do odmowy udzielenia zwolnienia za poręczeniem.

5.2. Należy przeprowadzić rygorystycznie badanie pięciu warunków testu progowego w celu zapewnienia, że jest on wyłącznie zastosowany w miarę konieczności i że nie stawia się zarzutów przedwcześnie. Należy zaspokoić wszystkie pięć warunków zanim można zastosować test progowy. W przypadkach, gdzie któryś z warunków nie jest zapewniony, nie ma potrzeby rozważania pozostałych warunków, ponieważ test progowy nie może być zastosowany, a podejrzany nie może mieć postawionych zarzutów.

Pierwszy warunek - istnieją uzasadnione powody, aby przypuszczać, że osoba, która ma mieć postawione zarzuty, popełniła przestępstwo.

5.3. Prokuratorzy muszą być przekonani, na podstawie obiektywnej oceny dowodów, że istnieją uzasadnione powody, aby przypuszczać, że osoba, która ma mieć postawione zarzuty, popełniła przestępstwo. Ocena ta musi brać pod uwagę wpływ jakiegokolwiek obrony lub informacji, którą podejrzany podniósł lub na której chce się opierać.

5.4. Podczas ustalania, czy istnieją uzasadnione powody do przypuszczeń, prokuratorzy muszą rozważyć wszystkie materiały i informacje, czy to w formie dowodowej czy też nie. Prokuratorzy muszą być przekonani, że materiały, na których opierają się na tym etapie mogą być:

- przedstawione w dopuszczalnym formacie do zaprezentowania w sądzie;
- dające się na nich oprzeć; oraz
- wiarygodne.

Drugi warunek - można uzyskać dalsze dowody w celu zapewnienia realistycznych perspektyw na skazanie

5.5. Prokuratorzy muszą być przekonani, że istnieją uzasadnione podstawy, aby nabrać przeświadczenia, iż kontynuowanie dochodzenia zapewni dalsze dowody, w rozsądnym okresie tak, aby w czasie, kiedy rozważa się wszystkie zgromadzone dowody razem (w tym materiał, który może odwozić od konkretnego podejrzanego jak i na niego wskazywać) mogą one ustalić realistyczne perspektywy skazania na mocy pełnego testu.

5.6. Prawdopodobne dalsze dowody muszą dać się zidentyfikować, a nie pozostawać w sferze wyłącznie spekulatywnej.

5.7. Przy dochodzeniu do tej decyzji prokuratorzy muszą rozważyć:

- charakter, zasięg i dopuszczalność wszelkich dalszych prawdopodobnych dowodów i wpływu, jaki będą mieć na sprawę;
- zarzuty, które będą poparte tymi wszystkimi dowodami;
- powody, dla których dowody nie są jeszcze osiągalne;

- czas wymagany do zebrania dalszych dowodów, w tym, to, czy można by je uzyskać w okresie dostępnych ram czasowych przetrzymania podejrzanego w areszcie; oraz
- czy zwłoka w zastosowaniu pełnego testu jest uzasadniona we wszystkich tych okolicznościach.

Trzeci warunek - powaga lub okoliczności sprawy usprawiedliwiają podjęcie postawienia natychmiastowo decyzji co do zarzutów

5.8. Powaga okoliczności sprawy powinna być oceniona w związku z domniemanym czynem przestępczym i powinna być połączona do poziomu ryzyka stworzonego przez udzielenie zwolnienia za poręczeniem.

Czwarty warunek - nadal istnieją znaczne podstawy do sprzeciwu wobec zwolnienia z aresztu za poręczeniem zgodnie z ustawą z 1976 r. o zwolnieniach za poręczeniem i ogólnie biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy właściwym jest, aby tak uczynić.

5.9. Takie ustalenie musi być oparte o właściwą ocenę ryzyka, które pokazuje, że podejrzany nie kwalifikuje się do zwolnienia za poręczeniem, nawet przy zastosowaniu znacznych warunków. Na przykład, podejrzany niebezpieczny, który stanowi zagrożenie wyrządzenia krzywdy konkretnej osobie lub społeczeństwu lub podejrzany, który stanowi znaczne ryzyko ucieczki lub mataczenia świadków. Prokuratorzy nie powinni przyjąć, bez uważnego rozpatrzenia, wszelkich nieusprawiedliwionych i nieuzasadnionych domniemywań co do ryzyka na wypadek, gdyby miało nastąpić zwolnienie z poręczeniem (Bail).

Piąty warunek - w interesie publicznym leży postawienie zarzutu podejrzanemu.

5.10. Prokuratorzy muszą stosować etap interesu publicznego pełnego testu w oparciu o informacje dostępne w tamtym czasie.

Rewizja testu progowego

5.11. Decyzja co do przedstawienia zarzutów na podstawie testu progowego musi być utrzymywana pod stałą rewizją. Prokurator powinien pro aktywnie zabezpieczyć na policji zidentyfikowany zaległy materiał dowodowy lub inny materiał w zgodzie z uzgodnionymi dla sprawy ramami czasowymi. Dowody muszą być regularnie poddawane ocenie w celu zapewnienia, że zarzut pozostaje właściwy i że kontynuowana odmowa udzielenia zwolnienia z aresztu za poręczeniem jest usprawiedliwiona. Test pełny musi być zastosowany jak tylko otrzymane zostaną dalsze oczekiwane dowody czy materiał i, w każdym przypadku, w sprawach Sądu Koronnego, zazwyczaj przed formalnym doręczeniem sprawy z punktu widzenia prokuratury.

Wybór zarzutów

6.1. Prokuratorzy winni wybrać zarzuty, które:

- odzwierciedlają powagę i zakres czynności przestępczej;
- dają sądowi wystarczającą moc przy wymierzaniu kary i wydaniu odpowiednich zakazów po skazaniu.
- zezwalają na wydanie, w odpowiednich przypadkach, postanowienia o konfiskacie, gdzie oskarżony odniósł korzyści z zachowania przestępczego; oraz
- umożliwią przedstawienie sprawy w sposób przejrzysty i prosty.

6.2. Oznacza to, że prokuratorzy nie muszą zawsze wybierać lub kontynuować z najbardziej poważnymi zarzutami, gdzie istnieje wybór i interes sprawiedliwości jest zapewniony poprzez wybranie lżejszego kalibru zarzutu.

6.3. Prokuratorzy nie powinni nigdy wszczynać postępowanie karne z większą ilością zarzutów, niż jest to konieczne tylko po to, aby nakłonić oskarżonego do przyznania się do kilku. W podobny sposób, nie powinni nigdy wszczynać postępowanie karne z poważniejszym zarzutem, tylko po to, aby nakłonić oskarżonego do przyznania się do zarzutu mniej poważnego.

6.4. Prokuratorzy nie powinni zmieniać zarzutu tylko z uwagi na decyzję wydana przez Sąd lub przez oskarżonego odnośnie gdzie sprawa będzie wysłuchiwana.

6.5. Prokuratorzy muszą wziąć pod uwagę wszelkie istotne zmiany okoliczności w miarę rozwoju sprawy po decyzji o ściganiu.

Rozstrzygnięcia pozasądowe

7.1. Rozstrzygnięcie pozasądowe może mieć miejsce zamiast ścigania w przypadkach, gdzie jest o to uzasadniony krok działania w stosunku do sprawcy czynu i/lub powagi i konsekwencji popełnionego czynu.

7.2. Prokuratorzy muszą przestrzegać wszelkich istotnych wskazówek, w przypadkach, kiedy są proszeni o udzielenie porady lub o zatwierdzenie rozstrzygnięcia pozasądowego, w tym wszelkich ustawowych postępowaniach, środkach karnych czy cywilnych, które mają do swojej dyspozycji. Powinni upewnić się, że spełniono właściwe standardy dowodowe co do rozstrzygnięcia pozasądowego w tym, tam, gdzie to potrzebne, wyraźnego przyznania się do winy, oraz że poprzez zastosowanie takiego rozstrzygnięcia odpowiednio zaspokojony będzie interes publiczny.

Wybór miejsca sądu

8.1. Prokuratorzy muszą mieć wzgląd na wytyczne dotyczące orzekania o karze i przypisaniu sprawy, podczas składania wniosku przed Sądem Pokoju odnośnie miejsca rozprawy oskarżonego.

8.2. Szybkość nie powinna być jedynym powodem o składanie prośby o pozostanie sprawy w Sądzie Pokoju. Ale prokuratorzy powinni rozważyć efekt każdej prawdopodobnej zwłoki przy wysłaniu sprawy do Sądu Koronnego, w tym możliwy wpływ na ofiarę lub świadka.

8.3. Prokuratorzy powinni mieć na uwadze, że jeżeli zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania w sprawie konfiskaty, może ono mieć miejsce wyłącznie w Sądzie Koronnym. Do tego celu, w odpowiednich przypadkach, może być przeprowadzone postępowanie w trybie doraźnym.

Miejsce rozprawy w przypadkach dotyczących dzieci i młodzieży

8.4. Prokuratorzy muszą mieć na uwadze, że, w miarę możliwości, dzieci i młodzież (do ukończenia 18 roku życia) powinni być sądzeni w sądach dla nieletnich. Jest to sąd najlepiej zaprojektowany do zaspokojenia ich specyficznych potrzeb. Rozprawa małoletniego dziecka lub młodej osoby w Sądzie koronnym powinna być zastrzeżona dla najbardziej poważnych spraw lub tam, gdzie w interesie sprawiedliwości młoda osoba ma być wspólnie sądzona wraz osobą dorosłą.

Przyjęcie przyznania się sprawcy do zarzutów

9.1. Oskarżeni mogą chcieć przyznać się do pewnych, ale nie wszystkich zarzutów. Ewentualnie mogą oni chcieć przyznać się do innego, możliwe, że mniej poważnego zarzutu, ponieważ uznają tylko część czynu przestępczego.

9.2. Prokuratorzy powinni wyłącznie uznać oświadczenie oskarżonego, jeżeli:

- sąd jest w stanie wymierzyć karę, która dorównuje powadze popełnionego przestępstwa, szczególnie, w przypadku, gdzie występują czynniki obciążające;
- umożliwia to sądowi podjęcie decyzji o konfiskacie w odpowiednich przypadkach, gdzie oskarżony odniósł korzyści z zachowania przestępczego; oraz
- dostarcza to sądowi odpowiednich mocy do wydania innych dodatkowych nakazów, mając na uwadze, że mogą one być wydane przy niektórych przestępstwach, ale nie przy innych.

9.3. Szczególna ostrożność musi być zachowana przy rozpatrywaniu przyznania się, gdzie umożliwiłoby to oskarżonemu uniknięcia wydania na niego obowiązkowej kary minimalnej.

9.4. Prokuratorom nie wolno przyjmować przyznania się do winy tylko dlatego, że jest to wygodne.

9.5. Podczas rozważania, czy zaoferowane przyznanie się do winy jest do zaakceptowania, prokuratorzy powinni upewnić się, że interesy, i tam, gdzie to możliwe, stanowisko ofiary, albo w odpowiednich przypadkach stanowisko rodziny ofiary, są wzięte pod uwagę przy podejmowaniu decyzji, czy w interesie publicznym leży przyjęcie przyznania się sprawcy. Jednakże, decyzja leży w gestii prokuratora.

9.6. Musi być to jasno w sądzie przedstawione, na jakiej podstawie dane oświadczenie jest składane i przyjęte. W przypadkach, gdzie oskarżony przyznaje się do zarzutów, ale na podstawie faktów, które są różne od linii oskarżenia i tam, gdzie może to w sposób znaczny wpłynąć na wyrok, sąd powinien być proszony o wysłuchanie dowodów w celu ustalenia, co się zdarzyło, a następnie wydania wyroku na tej podstawie.

9.7. W przypadkach, gdzie oskarżony wcześniej wskazał, że będzie prosił sąd o wzięcie pod rozwagę danego przestępstwa przy wymierzaniu kary, ale następnie odmówi przyznania się do popełnienia tego przestępstwa w sądzie, prokuratorzy rozważą, czy należy wszczynać postępowanie karne za to przestępstwo. Prokuratorzy powinni wyjaśnić adwokatowi oskarżonego i sądowi, że ściganie za to przestępstwo może podlegać, w miarę możliwości, dalszym rewizjom, po konsultacji z policją i innym śledczymi.

Ponowne rozważenie decyzji o ściganiu

10.1. Ludzie powinni być w stanie polegać na decyzjach podejmowanych przez prokuraturę CPS. Normalnie, jeżeli prokuratura CPS mówi podejrzanemu lub oskarżonemu, że nie będzie wszczynać postępowania karnego lub że zostało ono wstrzymane, sprawa taka nie rozpocznie się ponownie. Ale od czasu do czasu, istnieją przypadki, gdzie prokuratura uchyli decyzję o odstąpieniu od ścigania lub rozstrzygnięcia sprawy na drodze pozasądowej lub kiedy na nowo rozpocznie ściganie, szczególnie jeżeli sprawa jest poważna.

10.2. Sprawy te obejmują:

- sprawy, gdzie dalsza rewizja pierwotnej decyzji pokazuje, że była ona błędna i, w celu zachowania zaufania w wymiar sprawiedliwości w sprawach karnych, ściganie należy prowadzić pomimo tej wcześniejszej decyzji;
- sprawy, które są wstrzymane po to, aby można było zebrać i przygotować dalsze oczekiwane dowody, które prawdopodobnie będą dostępne w najbliższej przyszłości. W takich przypadkach, prokurator powie oskarżonemu, że ściganie może równie dobrze rozpocząć się na nowo;
- sprawy, które albo nie są ścigane lub są wstrzymane z uwagi na brak dowodów, ale gdzie przede wszystkim dowody są odkryte w późniejszym terminie, i
- sprawy dotyczące przypadków zgonów, gdzie rewizja sprawy po ustaleniu faktycznych okoliczności śmierci kończy się wnioskiem, że ściganie należy być prowadzone, pomimo wcześniejszej decyzji o odstąpieniu od ścigania.

10.3. Ofiary mogą ubiegać się o rewizję niektórych decyzji podejmowanych przez prokuraturę CPS odnośnie odstąpienia od ścigania lub wstrzymania ścigania, zgodnie z programem w sprawie prawa ofiar do rewizji sprawy (Victims' Right to Review Scheme).

Alternatywne formaty publikacji

Niniejsza publikacja będzie dostępna w języku walijskim i w wersji uproszczonej (Easy Read) na stronie www.cps.gov.uk. Informacje o dostępie do publikacji wydanej przez prokuraturę CPS w alternatywnym formacie po skontaktowaniu się z:

enquiries@cps.gov.uk

Koronna Służba Prokuratorska (Crown Prosecution Service)

Prokuratura CPS jest odpowiedzialna za ściganie większości spraw rozpatrywanych w sądach karnych Anglii i Walii. Przewodzi jej Dyrektor Urzędu Oskarżyciela Publicznego (Director of Public Prosecutions) i działa niezależnie w sprawach karnych, które są przedmiotem dochodzenia ze strony policji i inne agencje. Prokuratura CPS jest odpowiedzialna za określenie właściwego zarzutu w większości poważnych lub złożonych spraw i udziela informacji, pomocy i wsparcia ofiarom i świadkom.

cps.gov.uk

[@cpsuk](https://www.instagram.com/cpsuk)

Kodeks postępowania prokuratorów koronnych

Wydanie Ósme, październik 2018

© Prawa Autorskie Korony